

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.05.2015, sp. zn. 23 Cdo 2107/2013, ECLI:CZ:NS:2015:23.CDO.2107.2013.1

Číslo: 2/2016

Právní věta: Bylo-li proti rozhodnutí odvolacího soudu podáno dovolání, vztahuje se vyloučení zápočtu doby od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí odvolacího soudu podle ustanovení § 235 odst. 2 o. s. ř. toliko na běh lhůt pro podání žaloby pro zmatečnost, nikoliv žaloby na obnovu řízení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.02.2016

Spisová značka: 23 Cdo 2107/2013

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Lhůty, Obnova řízení

Předpisy: § 233 o. s. ř.

§ 235 odst. 2 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 2. 2013, sp. zn. 6 Cmo 480/2012.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. K r a j s k ý s o u d v Hradci Králové usnesením ze dne 16. 10. 2012, č. j. 38 Cm 1/2010-332, zamítl žalobu na obnovu řízení vedeného u Krajského soudu v Hradci Králové (bod I. výroku) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (bod II. výroku).

2. Žalobu na obnovu řízení soud prvního stupně vycházející z § 233 zákona č. 99/1963 Sb., o. s. ř., ve znění pozdějších předpisů, zamítl z důvodu, že byla podána opožděně, aniž se zabýval otázkou, zda žalovaným (správně žalobcem) uplatněné skutečnosti představují důvod pro povolení obnovy řízení dle ustanovení § 228 o. s. ř.

3. K odvolání žalobce V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 25. 2. 2013, č. j. 6 Cmo 480/2012-363, usnesení soudu prvního stupně potvrdil (první výrok) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

4. Odvolací soud se plně ztotožnil se zjištěními a závěry soudu prvního stupně. Za správné považoval jeho zjištění, že žaloba byla podaná dne 22. 6. 2012 a rozsudek, kterého se předmětná žaloba týká, nabyl právní moci doručením rozsudku Vrchního soudu jako odvolacího soudu ze dne 14. 5. 2007, a to dne 11. 7. 2007. Stejně tak souhlasil s jeho právním posouzením. Žalobce se o důvodu obnovy dozvěděl dnem, kdy mu byl doručen rozsudek Vrchního soudu v Praze, tedy dne 11. 7. 2007, a tímto dnem také rozsudek, kterého se předmětná žaloba týká, nabyl právní moci. Protože žaloba na obnovu řízení byla podána až dnem 22. 7. 2012, nebyly splněny uvedené lhůty stanovené ustanovením § 233 o. s. ř.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti výroku I. usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost odvozuje z ustanovení § 237 o. s. ř., uplatňuje dovolací důvod dle ustanovení § 241a o. s. ř., tedy že napadené rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

6. Dovolatel namítá, že odvolací soud pochybil, když nepřihlédl při posuzování lhůt k podání žaloby o obnovu řízení k ustanovení § 235 odst. 2 o. s. ř., resp. toto procesní ustanovení nesprávně vyložil. Za otázku zásadního právního významu považuje, zda lze nepočítat do běhu lhůty k podání žaloby na obnovu řízení dobu od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí dovolacího soudu.

7. V závěru navrhuje, aby dovolací soud napadené usnesení odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

8. K dovolání žalobce se vyjádřil žalovaný tak, že je považuje za nepřipustné a rozhodnutí odvolacího soudu za správné.

III.

Připustnost dovolání

9. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) úvodem poznamenává, že rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. 12. 2013) se podává z článku II bodu 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., o. s. ř., ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

10. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

11. Dle § 241a odst. 1 o. s. ř. lze dovolání podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

12. Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání bylo podáno včas a osobou k tomu oprávněnou (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), řádně zastoupenou advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), dospěl k závěru, že dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a to otázky, zda se do běhu lhůty k podání žaloby na obnovu řízení počítá doba od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí dovolacího soudu o dovolání.

IV. Důvodnost dovolání

13. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

14. Podle § 235 odst. 2 o. s. ř., bylo-li proti žalobou napadenému rozhodnutí podáno také dovolání, nepočítá se do běhu lhůt podle § 234 odst. 1 až 4 doba od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí dovolacího soudu. Ustanovení § 234 odst. 1 až 4, na které odkazuje § 235 odst. 2 o. s. ř., potom upravuje lhůty k podání žaloby pro zmatečnost. Lhůty k podání žaloby na obnovu řízení jsou samostatně upraveny v § 233 o. s. ř. Zákonodárce tak v ustanovení § 235 odst. 2 o. s. ř. výslovně a jednoznačně řeší vyloučení zápočtu doby od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí dovolacího lhůtu do běhu lhůt pro podání toliko žaloby pro zmatečnost, nikoli žaloby na obnovu řízení.

15. Jde přitom o jinou situaci než tu předvídanou § 235b odst. 3 o. s. ř., kdy zákon v případě podání dovolání proti napadenému rozhodnutí upravuje přerušení řízení jak o žalobě pro zmatečnost, tak o žalobě na obnovu řízení, a to až do rozhodnutí dovolacího soudu (vzhledem k předvídaným těmto oběma žalobám v prvním odstavci ustanovení § 235b o. s. ř.).

16. Nelze proto považovat za správný názor vyjádřený částí teorie, podle níž „s ohledem na to, že při současném napadení rozhodnutí žalobami na obnovu řízení nebo pro zmatečnost a dovoláním požívá dovolání přednosti (k tomu viz § 235b odst. 3), má účastník právo s podáním žaloby vyčkat rozhodnutí dovolacího soudu. Do běhu lhůt k žalobě se proto nezapočítává doba od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí dovolacího soudu“ (srov. SVOBODA, K., SMOLÍK, P., LEVÝ, J., ŠÍNOVÁ, R. a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 715). Ke stejnému závěru srov. i DAVID, L.; IŠTVÁNEK, F.; JAVŮRKOVÁ, N.; KASÍKOVÁ, M. LAVICKÝ a kol. Občanský soudní řád. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2009, s. 1196.

17. Za situace, kdy žaloba na obnovu řízení byla podána 22. 6. 2012 a rozsudek, kterého se předmětná žaloba týká, nabyl právní moci 11. 7. 2007, je správný závěr odvolacího soudu, že žaloba na obnovu řízení byla podána po uplynutí lhůty stanovené ustanovením § 233 o. s. ř.

18. Z toho, co je shora uvedeno, je zřejmé, že dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) nebyl uplatněn důvodně. Nejvyšší soud tedy dospěl k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu je správné [§ 243d písm. a) o. s. ř.], a proto dovolání žalobce jako nedůvodné zamítl.